

РЕШЕНИЕ

№ 184

гр. М., 29.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – М. в закрито заседание на двадесет и девети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Аделина Троева

Членове: Аделина Тушева
Елизабета Кралева

като разгледа докладваното от Елизабета Кралева Въззивно гражданско дело № 20221600500186 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 435, ал. 2, т. 6 и сл. ГПК.

Образувано е по жалба на А.А. от гр.Л. чрез назначения му в изпълнителното производство особения представител адв.Р.Б. от АК М. срещу Постановление от 22.12.2021 г., на ДСИ при РС Л. с което на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК е отказано прекратяване изпълнително дело №202/2016 г. по описа на СИС при РС гр.Л. в частта за разносните поради настъпила перемпция.

В жалбата се излагат доводи за неправилност и незаконосъобразност на атакуваното постановление. Жалбата е подробно мотивирана, като в нея подробно са описани какви действия са извършени и от кога е настъпила перемпцията. Смята, че са налице законовите основания за прекратяване на изпълнителното производство. Моли съда да отмени атакуваното постановление като незаконосъобразно и се произнесе по същество като прекрати изпълнителното производство досежно събиране на разносните по изпълнителния лист в размер на 1100 лева и да му бъде присъдено дължимото минимално адвокатско възнаграждение по Наредбата.

В срока по чл. 436, ал. 3 ГПК, вискателят не е взел становище

ДСИ при СИС на РС гр.Л.-Е.С. е депозирала мотиви по обжалваното действие, като е посочила, че намира жалбата за неоснователна, тъй като не е настъпила перемпция по процесното вземане за разносните по изпълнителното дело.

Окръжен съд М., като взе предвид доводите в жалбата и обясненията на ДСИ и извърши проверка по изпълнителното дело, след като намери, че не се налага събирането на доказателства в открито съдебно заседание, прие за установено от фактическа и правна

страна следното:

Жалбата е процесуално допустима, тъй като е подадена в срока по чл. 436, ал. 1 ГПК, от легитимирано лице – длъжника по изпълнението, срещу подлежащо на обжалване по чл. 435, ал. 1 ГПК действие на съдебния изпълнител - отказ за прекратяване на принудителното изпълнение. Разгледана по същество жалбата е неоснователна. Съображенията на МОС за това са следните:

Изпълнително дело № 202/2016 г. по описа на ДСИ при РСЛ., е образувано по молба на вискателя И.Р. от гр.Л. срещу А.А. по издаден изпълнителен лист от 18.03.2016 година по гр.д.№672/2015 година по описа на Районен съд Л. за подробно описани в него суми съставляващи по 150.00 лева месечна издръжка за детето С.Л., ведно със законната лихва и разноси в размер на 1100 лева с Разпореждане от 08.09.2016 година.

Още с подаване на молбата за образуване на изпълнителното производство вискателя е поискал налагане на запор върху банковите сметки на длъжника в ДСК. С образуването на делото, ДСИ е разпоредил и налагане запор върху банковите сметки на длъжника.

По делото са извършвани редица изпълнителни действия като с постановление от 24.09-2019 година и 11.11.2019 година ДСИ е насрочил опис на движими вещи собственост на А.А. в дома му в гр.Л., ул.Ю.Г. №** по местоживеенето на длъжника.

С разпореждане от 22.02.2021 година по делото е назначен адв.Р.Б. за особен представител на длъжника.

На 28.09.2021 година е постъпила молба от адв.Р.Б. за прекратяване на производството за събиране на разноските по изпълнителния лист в размер на 1100 лева поради настъпила перемпция на 08.09.2021 годинина.

Тъй като не е установено имущество, което да притежава длъжника и към което да се насочи изпълнението, ДСИ е съставил на 04.11.2021 година констативен протокол за наличие на условията на чл.152, ал.1 и 2 от СК и чл.2, ал.1 и ал.2 от Наредбата за определяне реда за заплащане от държавата на присъдена издръжка

С постановление от 22.12.2022 година ДСИ при РС Л. Е.С. е отказала да прекрати ИД №202/2016 година на основание чл.433, ал.1, т.8 от ГПК.

По тази фактическа обстановка не се спори. Предмет на спора е налице ли са условията на закона за прекратяване на изпълнителното производство в частта за разноските или не и от тук законосъобразно или не е атакуваното разпореждане.

Съгласно мотивите към т. 10 на Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. по т. д. № 2/2013 г., ОСГТК на ВКС изпълнителният процес не може да съществува сам по себе си. Той съществува само доколкото чрез него се осъществяват един или повече конкретни изпълнителни способности. В изпълнителното производство за събиране на парични вземания може да бъдат приложени различни изпълнителни способности, като бъдат осребрени множество вещи, както и да бъдат събрани множество вземания на длъжника от трети задължени лица. Прекъсва давността предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ : насочването на изпълнението чрез налагане на запор или

възбрана, присъединяването на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещ, назначаването на pazач, насрочването и извършването на продан и т.н. до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица. Не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на експертиза за определяне на непогасения остатък от дълга, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и др.

Когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на 2 години, изпълнителното производство се прекратява на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК. В доктрината и съдебната практика е трайно установено разбирането, че прекратяването на изпълнителното производство поради т. нар. "перемпция" настъпва по силата на закона, а съдебният изпълнител може само да прогласи в постановление вече настъпилото прекратяване, когато установи осъществяването на съответните правно релевантни факти.

Основанията за прекратяване на изпълнителното производство с постановление от съдебният изпълнител са изчерпателно изброени в чл. 433, ал. 1 ГПК. В настоящият случай не е налице никоя от предпоставките, посочени в цитираната норма на закона. Касае се за задължение за изплащане на издръжка за бъдеще време, което е периодично месечно задължение на дължачия издръжка, което задължение се погасява с настъпване на основания за изменение или прекратяване на издръжката. Целта на изпълнителното производство е да защити интереса на детето, което има нужда от ежемесечна издръжка. При прекратяване на производството дори само и в частта за разноските се поставя в риск детето, на което са дължи издръжка при последващо неизпълнение на задължението за месечна издръжка. В този случай би се стигнало до правния абсурд при всяко ежемесечно плащане на издръжка изпълнителното производство да се прекратява, респективно при всяко бъдещо неизпълнение на това задължение да се образува ново изпълнително дело. Още повече, че в настоящият случай до образуване на изпълнителното дело се е стигнало именно поради неизпълнение на задължението да се плаща издръжка за значителен период от време, а регулярното погасяване на задълженията за издръжка за детето е било възможно именно поради наложеният от държавният съдебен изпълнител заповед.

Периодичните вземания за издръжка на детето не са изпълнени и не е

налице основание за приключване на изпълнителното дело и на основание чл. 433, ал. 2 от ГПК (така в Решение № 1007/18.11.2019 г. по в. гр. д. № 1705/2019 г. по описа на Окръжен съд – Бургас; Решение № 35/07.02.2020 г. по в. гр. д. № 89/2020 г. по описа на Окръжен съд - Пазарджик)

Освен това приключването на изпълнението по чл. 433, ал. 2 от ГПК е обусловено и от погасяване на задължението за обезщетение за забава в размер на законната лихва /каквато плащане в случая нито се твърди, нито се установява/, както и дължимите разноски по изпълнението, които също не са заплатени. Посоченото е самостоятелно основание за формиране на извод за неоснователност на жалбата. Предвиденото от законодателя изключение за настъпване на перемпция по чл. 433, ал. 2, т. 8 от ГПК касае изцяло делата за издръжка, което включва и разноските, а не само дълга за издръжка.

Поради изложените съображения, съдът приема, че правилно ДСИ при РС – Л. е отказал да прекрати изпълнителното дело на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК и жалбата на вискателя, като неоснователна и следва да бъде оставена без уважение.

Съгласно правилото на чл. 437, ал. 4, изр. 2 от ГПК, решението не подлежи на обжалване.

Мотивиран от горното, МОС

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ жалбата на А.А. чрез особения представител адв.Р.Б. от АК М. срещу Постановление от 22.12.2021 г., на ДСИ при РС Л. с което на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК е отказано прекратяване изпълнително дело №202/2016 г. по описа на СИС при РС гр.Л..

ВРЪЩА изп.д. №202/2016г. на СИС при ЛРС ведно с препис от решението за продължаване на изпълнителните действия.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____